

Sygn. akt VI U 1839/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania **Z. L.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.**

z dnia 10 kwietnia 2013 r. znak (...)

w sprawie: **Z. L.**

przeciwko: **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych**

Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu Z. L. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 27 marca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.,

II nie stwierdza odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 1839/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 kwietnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonemu Z. L. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, na podstawie przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz. 1227)

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS ubezpieczony został uznany za osobę zdolną do wykonywania pracy zarobkowej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony, który wniósł o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż aktualny stan jego zdrowia nie pozwala na podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony Z. L. posiadający wykształcenie podstawowe, ostatnio zatrudniony jako pracownik fizyczny przy uboju drobiu, w dniu 21 lutego 2013 roku złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony posiada wymagany okres ubezpieczenia, w okresie od dnia 30 czerwca 2012 roku do dnia 26 marca 2013 roku pobierał świadczenie rehabilitacyjne.

Pozwany organ rentowy poddał go badaniu przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS, którzy w wydanych orzeczeniach uznali ubezpieczonego za osobę zdolną do pracy.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania powyższych orzeczeń Sąd powołał zespół biegłych sądowych z zakresu następujących specjalności: chirurga ortopedy, psychiatry, psychologa, internisty, specjalisty medycyny pracy.

Biegli lekarze sądowi w wydanej opinii w dniu 15 października 2013 roku

rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

- przebyty uraz barku prawego, leczony operacyjnie z ograniczeniem sprawności,
- amputację pourazową palca IV ręki prawej,
- zmiany zwyrodnieniowo –dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego z objawami korzeniowymi,
- zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego z objawami korzeniowymi prawostronnymi,
- zaburzenia depresyjno- lękowe

Ubezpieczony lat 50, pracował fizycznie, ostatnio w ubojni drobiu. W 2012 roku przebył leczenie operacyjne stawu barkowego prawego. Z tego powodu był rehabilitowany 9 miesięcy. Staw barkowy nadal z ograniczoną sprawnością, od roku poważne dolegliwości ze strony kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego (opis RTg kręgosłupa w wywiadzie protokołu) stan zdrowia badanego nie uległ poprawie. Utrzymują się dolegliwości bólowe i ograniczenie sprawności barku prawego mimo 9 miesięcznego leczenia rehabilitacyjnego. Wystąpiły zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego i szyjnego z zespołem bólowym korzeniowym. Badany praworęczny, ze względu na przedstawione schorzenia jest częściowo niezdolny do pracy od zakończenia świadczenia rehabilitacyjnego do grudnia 2014 roku. W tym czasie będzie wymagał leczenia usprawniającego barku i kręgosłupa oraz dalszego leczenia psychiatrycznego.

Wobec powyższego, biegli nie podzielili orzeczenia wydanego przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS, podstawą wydanej opinii była ta sama dokumentacja medyczna, jaką dysponował pozwany organ rentowy w toku prowadzonego postępowania orzeczniczego oraz dodatkowo badaniami dostarczonymi przez pacjenta.

-dowód; opinia biegłych k. 20- 21 akt sądowych

Po zapoznaniu się z opinią wydaną przez biegłych, pozwany organ rentowy zgłosił do niej zastrzeżenia, w których wskazał, iż u badanego nie występują zaniki mięśniowe obręczy barkowych, bez istotnego upośledzenia funkcji stawu barkowego, bez deficytu neurologicznego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa, stan psychiczny bez ostrej psychopatologii, zatem jest zdolny do pracy.

W opinii uzupełniającej wydanej w związku z zastrzeżeniami organu rentowego, biegli w całości podtrzymali wcześniej wydaną opinię, nadto wskazali, iż, w związku z występującymi u ubezpieczonego dolegliwościami bólowymi kręgosłupa odcinak szyjnego i L-S z objawami korzeniowymi, niemożliwe jest wykonywanie pracy wymagającej pełnej sprawności układu kostno- stawowego. Ubezpieczony hospitalizowany psychiatrycznie z powodu znacznych zaburzeń lękowo- depresyjnych. Wymaga nadal leczenia psychiatrycznego oraz rehabilitacji usprawniającej bark i zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa.

-dowód: opinia uzupełniająca k. 40 akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią uzupełniająca, pozwany organ rentowy ponownie zgłosił do niej zastrzeżenia, w których wskazał, iż opinia biegłych nie może zostać zaakceptowana, bowiem u ubezpieczonego brak jest zaników mięśni obręczy barkowej z nieistotnymi funkcjonalnie ograniczeniami ruchomości stawu barkowego prawego, leczony psychiatrycznie w warunkach szpitalnych w 2001 roku w wyrównanym nastroju, bez patologicznych objawów neurologicznych z odcinka szyjnego kręgosłupa, jest zatem osobą zdolną do pracy.

Wobec powyższego, pozwany wniósł o powołanie w sprawie innego zespołu biegłych, bądź oddalenie odwołania.

Sąd rozważył, co następuje:

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy przytoczonej na wstępie – renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Przy czym w myśl art. 12 wspomnianej wyżej ustawy – niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w myśl art. 57 ust. 1 pkt.2 uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie między innymi pięć lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Pięcioletni okres winien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.(art. 58 ust. 1 i 2 w/w ustawy)

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.(art.12 w/w ustawy) Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienianej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił wydaną opinię przez biegłych i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych.

Opinia biegłych została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w nich zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, w tym przeprowadzenia dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej biegłych. Biegli są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili. Sąd nie podziela zastrzeżeń pozwanego organu rentowego, bowiem stanowią one jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami zawartymi w opinii wydanej przez biegłych, dodatkowo ustalenia biegłych znajdują odzwierciedlenie w dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia ubezpieczonego.

W tej sytuacji Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinię biegłych sądowych, uznał, że odwołanie powoda zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję przyznając ubezpieczonemu prawo do świadczenia rentowego od daty zakończenia pobierania przez niego świadczenia rehabilitacyjnego.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno- rentowej FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, pomimo uwzględnienia odwołania ubezpieczonego, bowiem ubezpieczony przedłożył biegłym dodatkowe wyniki badań, do których pozwany organ rentowy nie mógł się ustosunkować w toku postępowania toczącego się przed organem rentowym (badanie rezonansem magnetycznym z dnia 20 kwietnia 2013 roku), wobec czego nie wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego.

Na oryginale właściwy podpis.